

Arrest

nr. 166 060 van 19 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. GIERAERTS en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Bij schrijven van 2 december 2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Bij schrijven van 19 mei 2011 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Verzoeker deed aangifte van een voorgenomen huwelijk op 7 augustus 2012. De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand besliste op 9 augustus 2012 tot uitstel van het voorgenomen huwelijk.

Op 24 oktober 2012 besliste de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand om toestemming te verlenen om het huwelijk van verzoeker te voltrekken.

Op 31 oktober 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als echtgenoot.

Betrokkene werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 31 januari 2013, de volgende documenten over te maken: het bewijs van stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belg, het bewijs van voldoende huisvesting en een bewijs van ziektekostenverzekering die de risico's voor de Belg en zijn familieleden in België dekt.

Op 23 januari 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 132.711 van 3 november 2014 werd het beroep verworpen.

Op 16 mei 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en op diezelfde dag nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker.

Op 20 januari 2015 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), meer bepaald in zijn hoedanigheid van echtgenoot.

Betrokkene werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 19 april 2015, de volgende documenten over te maken: het bewijs van voldoende en stabiele bestaansmiddelen van de Belg.

Op 7 juli 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 17 juli 2015 aan verzoeker werd betekend. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5 e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.01.2015 werd ingediend door:

Naam: A.(...)

Voornaam: K.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *verklaring van aansluiting Acerta dd. 02.01.2015 waaruit blijkt dat hij zich wil aansluiten bij het sociaal verzekeringsfonds: uit dit document blijken geen inkomsten*
- *uittreksels van de gegevens van een onderneming waaruit extra info betreffende het bedrijf (Medine BVBA) blijkt: uit deze documenten blijken echter geen inkomsten*
- *actief-passief balans en exploitatiebalans periode april 2014 - december 2014 (Medine BVBA): deze boekhoudkundige documenten worden beschouwd als een verklaring op eer, welke niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Ze worden immers opgesteld op basis van de gegevens verstrekt door de referentiepersoon. Er werden geen bijkomende, objectieve, verifieerbare stukken voorgelegd ter staving van de gegevens van deze documenten. Voor zover ze dienen beschouwd te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat de inkomsten vermeld in deze documenten, geen persoonlijke inkomsten zijn van de referentiepersoon. Bovendien worden enkel de inkomsten van een paar maanden weergegeven. Zodoende heeft onze dienst geen zicht om de solvabiliteit van het bedrijf. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*
- *loonfiches voor de periode oktober 2014 - mei 2015 (Medine BVBA) waaruit blijkt dat de referentiepersoon zelfstandig bestuurder is bij de firma Medine BVBA. Aangezien bij het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt nog geen rekening werd gehouden met de alle inhoudingen (personenbelasting, sociale lasten, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er werden geen overige documenten voorgelegd (vb. officiële documenten van de belastingen, rekeninguittreksels, ...).*

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens worden tewerkstellingsbewijzen voorgelegd op naam van betrokkene zelf. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

In zijn synthesesmemorie voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“In de bestreden beslissing wordt er ten onrechte van uitgegaan dat enkel en alleen de persoonlijke inkomsten van de Belgische “referentiepersoon”, echtgenote van concludant, in aanmerking kunnen genomen worden om de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover zij “beschikt” aan te tonen.

Concludant beschikt over eigen inkomsten uit beroepsarbeid. (Stuk 4) Deze beroepsinkomsten moeten worden meegerekend als bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Verwerende partij weigert echter de inkomsten van concludant zelf, waarvan het stabiele, toereikende en regelmatige karakter niet betwist wordt, in aanmerking te nemen onder de motivering dat het de Belgische referentiepersoon is, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Met dergelijk motief gaat verweerder er evenwel aan voorbij dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat de referentiepersoon dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen “beschikt”. Uit een lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden afgeleid dat enkel rekening dient te worden gehouden met de “inkomsten” die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar dat ook rekening gehouden kan worden met alle bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt geenszins dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Het is te deze niet uitgesloten dat concludants echtgenote kan beschikken over de inkomsten uit een tewerkstelling van concludant. Verwerende partij is dit echter niet nagegaan.

In casu kan de Belgische referentiepersoon, echtgenote van concludant, waarmee concludant samenwoont, ook beschikken over de inkomsten van concludant: Er moest rekening gehouden worden met de inkomsten van concludant om het bedrag waarover de referentiepersoon kan beschikken te berekenen.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar Franstalige rechtspraak van de Raad van State, arrest van 23 april 2015, nr. 230.955. Het arrest waarnaar verwerende partij verwijst werd echter niet gepubliceerd. Concludant kan de inhoud van deze verwijzing dan ook niet controleren op haar waarachtigheid.

In dit verband verwijst concludant naar de uitspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 mei 2015, arrest nr. 146.794, die per analogie volledig van toepassing is op dit dossier, waarin dit aspect tevens behandeld werd. (Stuk 6)

In dit arrest werd uitdrukkelijk geconcludeerd dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet inhoudt dat niet alleen rekening gehouden moet worden met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat, en dat dit vervolgens inhoudt dat indien de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan en diens echtgenoot samen genomen lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, de behoefteanalyse dient plaats te grijpen zoals bedoeld in artikel 42, §2 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing waarin, zoals in casu, eenvoudigweg beslist werd dat geen rekening gehouden moest worden met de inkomstenbewijzen op naam van de betrokkene zelf, en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend in eenzelfde akte, werden met het arrest nr. 146.794 vernietigd.

Gelet op het voorgaande verzoekt is de vernietiging van de bestreden beslissingen gegrond, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 7 juli 2015 enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend in eenzelfde akte, anderzijds, wegens schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is gegrond.

De verwerende partij meent dat uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat enkel en alleen rekening gehouden mag worden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan, en niet met de inkomstenbewijzen van het gezinslid zelf nu uit artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet te lezen

is dat “de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij verlies uit het oog dat artikel 40ter Vw. niet voorziet dat “enkel” rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan kan “beschikken”.

In dit verband verwijst concludant naar de fundamentele regels uit het huwelijksrecht en het huwelijksvermogensrecht uit het Burgerlijk Wetboek, die in de interpretatie van verwerende partij geschonden worden:

Art. 217 BW: Iedere echtgenoot ontvangt zijn inkomsten alleen en besteedt ze bij voorrang aan zijn bijdrage in de lasten van het huwelijk.

[...]

Art. 221 BW: Iedere echtgenoot draagt in de lasten van het huwelijk bij naar zijn vermogen.

Art. 1405 BW: Gemeenschappelijk zijn :

1. de inkomsten uit de beroepsbezigheden van elk der echtgenoten, alle inkomsten of vergoedingen die ze vervangen of aanvullen, evenals de inkomsten uit openbare of particuliere mandaten;
2. de vruchten, inkomsten, interesten van hun eigen goederen;
3. de goederen geschonken of vermaakt aan de twee echtgenoten samen of aan een van hen onder beding dat die goederen gemeenschappelijk zullen zijn;
4. alle goederen waarvan niet bewezen is dat zij aan een der echtgenoten eigen zijn ingevolge enige wetsbepaling.

In casu is er geen enkel element voorhanden dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers echtgenote niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Integendeel, ingevolge artikel 1405 BW kan geen opdeling gemaakt worden uit “de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon en de eigeninkomsten van verzoeker”. De inkomsten van beide echtgenoten zijn bij wet gemeenschappelijk en dienen dus zowel voor verzoeker als voor de Belgische referentiepersoon volledig beschikbaar zijn.

Verwerende partij heeft onterecht nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt, door onterecht te weigeren rekening te houden met de inkomsten van verzoeker zelf.

Verwerende partij verwijst naar de overwegingen B.52.3 en B.55.2, B.55.4 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26.09.2013.

In dit verband volstaat het voor concludant te citeren uit het arrest nr.150.153 van 29 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die per analogie volledig kan worden toegepast in dit dossier. (Stuk 7):

Er dient echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet uiteenzet op welke manier uit de betrokken overwegingen van voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof moet afgeleid worden dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de referentiepersoon ten persoonlijke titel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het betrokken arrest van het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak gedaan heeft oer de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in het in casu relevante onderdeel van voormeld artikel 40ter inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in de door de verwerende partij aangehaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3) “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2) en “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2) kan niet afgeleid worden dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, in aanmerking kunnen worden genomen.

Verwerende partij verwijst nog naar overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, waar zij uit afleid dat geen rekening gehouden kon worden met de inkomsten van verzoeker voor de berekening van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken.

In dit verband merkt concludant ten eerste op dat deze aangehaalde overwegingen voortvloeien uit de vraag of artikel 11,§2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan één van de in artikel 10 Vw. bepaalde voorwaarden niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven, een schending zou uitmaken van de grondwet in samenhang gelezen met artikel 16, lid 1 Richtlijn 2003/86/EG in de interpretatie/lezing van artikel 10 Vw. dat “voor de berekening van de inkomsten waarover de gezinshereniger beschikt “enkel” rekening zou gehouden worden met de inkomsten van de gezinshereniger en niet met de bijdragen van alle herenigde gezinsleden voor de berekening van de inkomsten van het huishouden”, terwijl artikel 16, lid 1 Richtlijn 2003/86/EG bij de beoordeling van een verlenging van het verblijf verplicht dat rekening gehouden moet worden met de inkomsten & bijdragen van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden. Uit de bepalingen van

artikel 10 Vw. kon immers niet worden afgeleid dat verplicht rekening werd gehouden met de inkomsten van alle gezinsleden bij een verlenging van het verblijf.

In dit verband oordeelde het Grondwettelijk Hof dat de voorwaarde dat de gezinshereniger moet bewijzen over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken” uit artikel 10 Vw., niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlening van de verblijfsregeling ook rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger.

Uit deze overwegingen kan in ieder geval niet afgeleid worden dat artikel 10 Vw. wél zou verbieden dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening wordt gehouden met de inkomsten van verzoeker ter beoordeling van de inkomsten waarover de gezinshereniger zou beschikken.

Vervolgens verwijst verwerende partij naar overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08), die in casu niet ter zake lijkt te doen.

Uit het arrest Chakroun kan daarentegen worden afgeleid dat de nationale minimumlonen moeten worden beschouwd als de bovengrens van wat de lidstaten mogen eisen, tenzij zij ervoor kiezen het aantal gezinsleden in aanmerking te nemen.¹ dat bij de beoordeling van de inkomsten waarover de gezinshereniger kan beschikken. De inkomensgrens van 120% leefloon is aldus te hoog en strijdig met deze rechtspraak uit het arrest Chakroun: De bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief “persoon met een gezin ten laste” zou voldoende moeten zijn.

Dit terzijde kan uit het arrest Chakroun niet worden afgeleid dat voor de berekening van de inkomsten waarover de referentiepersoon kan beschikken enkel en alleen rekening mag gehouden worden met zijn/haar eigen inkomsten.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) om te stellen dat geen rekening mag gehouden worden op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd.

Verwerende partij miskent echter dat in de overweging waarnaar verwezen wordt uitdrukkelijk gesteld wordt dat het door de richtlijn vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van gezinshereniger.

Het Hof van Justitie bevestigt hiermee dat de lidstaten ervoor kunnen kiezen om de inkomsten van gezinsleden in aanmerking te nemen en dat er in individuele gevallen “uitzonderingen” op dit uitgangsprincipe kunnen worden toegestaan, rekening houdend met de specifieke, individuele omstandigheden.

Daarentegen is de lidstaat krachtens artikel 16, lid 1, onder a), verplicht om op het moment van verlenging van de verblijfstitel de bijdragen van gezinsleden aan de inkomsten van het huishouden mee te rekenen als de gezinshereniger niet over voldoende inkomsten beschikt zonder een beroep te doen op het stelsel voor nationale bijstand. Aangezien geen specifieke bepaling dit verbiedt, mogen de lidstaten de bijdragen van gezinsleden ook in aanmerking nemen op het moment dat het verzoek voor de eerste verblijfstitel wordt ingediend.

Dit standpunt werd ook uitdrukkelijk bevestigd in de Mededeling van de commissie aan de raad en het Europees parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van

1 Mededeling van de commissie aan de raad en het Europees parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014, p.14 (stuk 8); zie hieromtrent Zaaj C-578/08, Chakroun, 4 maart 2010, punten 43 en 47.

Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014, p.15 (stuk 8).

Bij de beoordeling van de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon had kunnen beschikken” moest aldus rekening gehouden worden met de inkomsten van conculant, waarover de Belgische referentiepersoon (in casu) kan beschikken, gelet op het huwelijk, de samenwoning, etc. van beide personen. Door dit niet te doen, heeft verwerende partij artikel 40ter Vw. geschonden.

Het eerste middel is gegrond.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het inkomen van de verzoeker gemotiveerd *“Echter kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”*.

De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet “beschikt” over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, aantonen dat hij over stabiele,

toereikende en regelmatige bestaansmiddelen “beschikt”. Deze wetsbepaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige “eigen” bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Het woord “beschikken” wordt in Van Dale trouwens gedefinieerd als “1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over” en in Wolters als “1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over”. Uit deze definities kan niet worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over – of gebruikmaken van – het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert. Door te overwegen dat het inkomen van de verzoeker bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, “niet in rekening (kan) worden gebracht”, nu het “de Belgische die zich wenst te laten vervoegen (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een engere invulling dan wat er letterlijk in gelezen wordt.

Het begrip “beschikt” komt bovendien niet enkel voor in het aangehaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, eerste lid, alinea 1 van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), wordt net zoals artikel 40ter in de Vreemdelingenwet gepositioneerd onder het “Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg” van “Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”. Bovendien wordt in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet expliciet verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikt” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan ten overvloede op worden gewezen dat dit tevens steun vindt in de overweging A.13.6.2 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit blijkt dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit vlak – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt dat “de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie”.

Het komt de Raad dan ook nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip “beschikt” in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht – die inmiddels werd “opgeslorpt” door de Burgerschapsrichtlijn – diende het Hof van Justitie in de Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 41 en 51). Daarnaast overwoog het Hof nog dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punt 47; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak in het licht van artikel 7, eerste lid, b) van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Om alle voormelde redenen kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikt” in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

Daarnaast dienen nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht te worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punten 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont op voorwaarde dat deze Belgische partner erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft –, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Het gebruik maken van het vrij verkeer vormt niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. In dit verband kan worden gewezen op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat de rechten en de plichten vaststelt die verbonden zijn aan het burgerschap van de Unie. Deze bepaling verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “ ‘Civis europaeus sum’: from the cross-border

link to the status of citizen of the Union”, SEW 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigeringsbeslissing ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?” in D. VANHEULE (ed.), Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken of een dergelijke afhankelijkheidsverhouding in casu aan de orde is, doch er kan wel worden vastgesteld dat dergelijke situaties zich kunnen voordoen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij principieel geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van de derdelander, hiervoor geen aandacht heeft gehad.

In dit verband moet ook worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3), is een automatische verblijfsweigeringsbeslissing om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, in de zin dat hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie infra, punt 2.3.4.4.) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigeringsbeslissing en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet *“beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid”* (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8). Hierbij kan er op worden gewezen dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 iuncto artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander – echtgenoot of samenwonende partner – en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent)

leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet zal worden, zodat die Belg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Aldus concludeerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht en van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Door met verwijzing naar de inhoud van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te benadrukken dat het de “Belgische referentiepersoon” is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat deze Belgische referentiepersoon hiertoe over eigen inkomsten dient te beschikken en dat deze in geen enkel geval kan beschikken over het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert.

In zoverre de verwerende partij verwijst naar de consideransen B.52.3, B.55.2 en B.55.3 (bedoeld wordt: B.55.4) van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, wordt er op gewezen dat het Grondwettelijk Hof in deze consideransen nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “(v)oor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in de genoemde overwegingen van het Grondwettelijk Hof wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), de “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, in aanmerking kunnen worden genomen, te meer daar artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 en vervangen door de wet van 8 juli 2011 ook gewag maakt van “(d)e in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”, en het voor een burger van de Unie gelet op het

hogervermelde arrest van het Hof van Justitie (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België), duidelijk is dat geen vereiste kan worden gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Uit de overwegingen B.55.2 tot en met B.55.5 van het voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof kan niet meer worden afgeleid dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn met betrekking tot het voor het Hof aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden voor wat betreft de bestaansmiddelen. Het gaat dan meer specifiek over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B.55.2), over het gegeven dat bij het bepalen van de inkomsten van de Belgische gezinshereniger de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoonde dat hij actief werk zoekt (B.55.3) en om de vereiste dat de Belgische gezinshereniger tevens de regelmatigheid en de stabiliteit van de bestaansmiddelen aantoonde, terwijl de gezinshereniger die burger van de Unie is, enkel “voldoende” bestaansmiddelen moet aantonen (B.55.4). Uit deze overwegingen blijkt niet dat het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over een mogelijke discriminatie aangaande de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger beschikt of – meer in het algemeen – over de draagwijdte van het begrip “beschikt” in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Voor zover de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanvoert dat indien de “*wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, (...) zij hiernaar uitdrukkelijk (had) verwezen*” en hierbij verwijst naar de consideransen B.21.3 en B.21.4 van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, wordt er op gewezen dat deze passages handelen over de bepalingen van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. De genoemde consideransen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “(v)oor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling “*niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat*”, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de consideransen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Daarenboven kan worden aangenomen dat, in plaats van de bepalingen van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, in casu eerder aansluiting dient te worden gezocht bij de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarop hierboven reeds werd ingegaan. Een vergelijking van de situatie van gezinshereniging met een Belg met de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders gaat trouwens niet op. Derdelanders die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, worden ingevolge artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet toegelaten tot een verblijf voor beperkte duur gedurende een periode van drie jaar en moeten jaarlijks de vernieuwing van hun verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 33, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) (zie ook artikel 25/3, § 2, in fine, van het Vreemdelingenbesluit). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt op grond van artikel 33, derde lid van het Vreemdelingenbesluit tot staving van zijn aanvraag de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Familieleden-derdelanders van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel 42, § 1, eerste lid iuncto artikel 42, § 3 van de Vreemdelingenwet van een niet in duur beperkt recht op verblijf

van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er bijgevolg geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de supra beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, geeft de Belgische wetgever trouwens niet (steeds) expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon. Dit is weliswaar het geval in artikel 10bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, doch dit is – gelet op de hierboven reeds aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie – niet zo in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog verwijst naar de overweging nr. 72 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, wordt er op gewezen dat (de genoemde overweging uit) dit arrest betrekking heeft op gezinshereniging door onderdanen van derde landen, terwijl het in casu een gezinshereniging met een Belg betreft. De verwijzing naar (de genoemde passage uit) dit arrest is dan ook niet dienstig.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU